

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Elena Covaleno,

Judecători

Iurie Diaconu,

Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018, declarat de către avocatul Zumbreanu Tudor în numele inculpatului

Puica Teodor.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 12.01.2015 - 19.01.2018;

2. Instanța de apel: 10.04.2018 - 15.05.2018;

3. Instanța de recurs: 20.07.2018 - 07.11.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 19 februarie 2018, Puica Teodor a fost recunoscut vinovat în baza art.152 alin.(2) lit.c¹) Cod penal și încetat procesul penal în temeiul art.2 alin.(1), (3) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova.

2. Prima instanță a constatat că Puica Teodor, la 21 martie 2014, ora 12.00, urmărind scopul vătămării integrității corporale a altei persoane, aflându-se în incinta Liceului Privat „Elitex” din bd.Dacia nr.53/2, mun.Chișinău, în urma unui conflict l-a atacat pe Culicov Anton, lovindu-l cu pumnii în cap și corp, în urma căreia ultimului, conform raportului de expertiză medico-legală nr.1856/D din 20 noiembrie 2014, i-au fost cauzate leziuni corporale medii sub formă de traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, subluxație C₁, C₂, leziunea aparatului ligamentar C₁, C₂ urmate de sindrom algic.

3. Împotriva sentinței au declarat apel:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.152 alin.(2) lit.c¹) Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 2 ani, cu liberarea de pedeapsa penală în temeiul art.2 alin.(1), (3) din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova, invocând că instanța incorect a dispus încetarea procesului penal deoarece inculpatul, cât și avocatul acestuia nu au depus careva cerere, prin care ar fi solicitat încetarea procesului penal în baza Legii privind amnistia. În cazul când persoana refuză încetarea procesului penal în baza legii privind amnistia, nu recunoaște vina și nu depune o cerere prin care ar fi solicitat încetarea procesului penal, cauza urmează să fie examinată și, doar la etapa de dezbateri judiciare, după probarea vinovăției, instanța de judecată pronunță o sentință de condamnare în condițiile prevăzute de art.389 alin.(4) pct.2) Cod de procedură penală, cu stabilirea pedepsei, după care îl liberează de executarea acesteia în temeiul art.2 alin.(1), (3) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova, dar nu în baza art.391 Cod de procedură penală, precum a procedat prima instanță;

- avocatul T.Zumbreanu în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, invocând că fapta a fost greșit constatată de instanță, ceea ce contravine cerințelor art.385 alin.(3) Cod de procedură penală; - declarațiile martorului ocular E.Arventiev au fost lăsate fără apreciere, deși ultima a fost prezentă în momentul conflictului și a văzut cum a derulat acesta între părți și motivul din care a avut loc - că T.Puica după ce și-a spălat mâinile, le-a șters de geaca lui A.Culicov; - a fost încălcat principiul cotractorialității procesului penal, principiul egalității armelor, dreptul la pronunțarea unei hotărâri motivate, deoarece au fost luate în considerație doar probele acușării, ignorându-se cele ale apărării; - rapoartele de experiză sunt falsificate, de către experți nu a fost executată recomandarea expusă în concluzia radiologică cu privire la necesitatea reexaminării părții vătămate; - între rapoartele de expertiză există contraziceri, din care motiv a fost solicitată examinarea nemijlocită a lui A.Culicov, astfel că incorect instanța a luat ca bază ce confirmă vinovăția inculpatului raportul de expertiză medico-legală nr.1146/D din 20.05.2014, pe când acesta este din 29.05.2014, fiind făcut cu scopul de a camufla concluzia radiologică emisă la 22.05.2014; - organul de urmărire penală și-a încălcat competența prevăzută de art.170 Cod de procedură penală, deoarece efectuarea expertizei medio-legale a fost dispusă prin ordonanța ofițerului de urmărire penală a SUPIP Botanica S.Sturza și nu a colonelului V.Costea; - constatarea instanței că probele administrate confirmă existența faptei și a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății este în contradicție cu probele administrate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018, apelurile declarate de procuror și de avoatul T.Zumbreanu în numele inculpatului T.Puica au fost respinse, ca nefondate.

În motivarea soluției, instanța de apel, cu referire la apelul declarat de partea apărării a conchis că starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, care fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității și toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, just a conchis că acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate juridic în prevederile art.152 alin.(2) lit.c¹) Cod penal - vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, acțiuni săvârșite cu bună știință asupra unui minor care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății, concluzie ce rezultă din materialul probator administrat în cauză cum sunt - declarațiile părții vătămate A.Culicov, a martorilor A.Culicov, L.Culicov, E.Culicov, E.Arventiev, rapoartele de expertiză medico-legală nr.1146/D din 20.05.2014 și nr.1856/D din 30.07.2014, prin care se confirmă faptul altercației între partea vătămată A.Culicov și T.Puica la data de 21.03.2014 în incinta instituției de învățământ, unde aceștia își făceau studiile, precum și leziunile corporale medii în rezultatul altercației.

Instanța de apel, reținând materialul probator administrat la caz, a constatat ca fiind dovedită latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii reținute în sarcina inculpatului caracterizată prin vătămarea intenționată medie a integrității corporale, care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății, cât și intenția directă a inculpatului care, aplicând lovituri părții vătămate, admitea în mod conștient consecințele care pot surveni în rezultatul loviturilor pe care le aplica. Astfel, instanța de apel a fost solidară cu soluția primei instanțe, constatând că fapta inculpatului întrunește elementele infracțiunii imputate.

Cât privește poziția inculpatului de nerecunoaștere a vinei, aceasta a fost apreciată ca o metodă de apărare, de vreme ce materialul probator administrat în cauză

confirmă vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate.

Concomitent celor reținute, instanța de apel a considerat că sunt nefondate afirmațiile părții apărării cu referire la neadmiterea în calitate de probe a datelor dobândite de către o persoană care nu are dreptul să efectueze acțiuni de urmărire penală, deoarece la baza sentinței au fost puse probe dobândite în cadrul cercetării judecătorești - declarațiile părții vătămate, a martorilor, a inculpatului făcute în instanța de judecată, precum și probele dobândite de către organul de urmărire penală cu respectarea prevederilor legale. Rapoartele de expertiză medico-legală au fost aduse la cunoștință participanților la proces, învinuitul și apărătorul acestuia au avut posibilitatea și au adresat întrebări expertului, fapt ce rezultă din procesul-verbal de notificare privind dispunerea expertizei și ordonanța procurorului din 21 iulie 2014.

Lipsite de temei au fost considerate și afirmațiile părții apărării cu privire la alcătuirea intenționat greșită a rapoartelor de cercetare și expertiză, deoarece cu respectarea prevederilor legale, experții au semnat pentru răspunderea penală pentru refuzul sau eschivarea de la darea concluziei sau darea premeditată a unor concluzii false. Stabilirea prezenței leziunilor corporale, precum și a gravității acestora, necesită cunoștințe speciale și, din aceste motive, cu referire la prevederile art.139, 142 Cod de procedură penală, organul de urmărire penală a dispus efectuarea constatării medico-legale, iar ulterior - efectuarea expertizei medico-legale și a expertizei suplimentare.

Toate acțiunile de urmărire penală în privința lui T.Puica au fost efectuate cu respectarea prevederilor legale, inclusiv și a celor ce se referă la competență. Acțiunile de recunoaștere în calitate de bănuț, audierea acestuia în această calitate, recunoașterea în calitate de învinuit și audierea în calitate de învinuit s-au efectuat după transmiterea cauzei conform competenței, astfel că afirmația apărării, precum că ar fi fost încălcată competența, este una declarativă.

De asemenea, instanța de apel a apreciat ca nefondate declarațiile inculpatului, precum că nu a lovit partea vătămată, deoarece se combat în totalitate prin declarațiile martorilor audiați în ședința de judecată în primă instanță, prin concluziile raportului de expertiză nr.1856/D din 20.11.2014, potrivit cărora în rezultatul loviturilor aplicate părții vătămate de către inculpat, acestuia i-au fost cauzate leziuni corporale medii, din care motiv au fost respinse și declarațiile inculpatului cu privire la gravitatea loviturilor aplicate în timpul conflictului.

Afirmațiile, precum că acțiunile de urmărire penală au fost întreprinse cu încălcarea normelor de procedură penală, instanța de apel le-a respins ca nefondate, deoarece urmărirea penală s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege, nu s-au constatat încălcări care ar atrage nulitatea actelor procedurale efectuate, prin prisma art.251 Cod de procedură penală. Ordonanța de învinuire a fost întocmită în conformitate cu prevederile art.281 Cod de procedură penală, fiind înaintată acuzarea învinuitului în conformitate cu prevederile art.282. Rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu prevederile art.296 Cod de procedură penală și trimis în judecată în conformitate cu prevederile art.297. În procesul-verbal de informare despre terminarea urmăririi penale și de prezentare a materialelor de urmărire penală din 31.12.2014, nu au fost înaintate cereri sau obiecții asupra actelor procesuale, respectiv nu au fost invocate motive privind nulitatea actelor procedurale efectuate pe parcursul urmăririi penale, ceea ce prezumă că atât inculpatul, cât și apărătorul acestuia au fost de acord cu legalitatea acestor acte procedurale, ceea ce la moment nu poate duce la nulitatea acestora.

Referitor la dezacordul părții apărării cu raportul de expertiză medico-legală nr.1856/D din 20.11.2014, instanța de apel, la fel, l-a apreciat ca unul nefondat,

deoarece acesta a fost întocmit în conformitate cu prevederile art.149, 151 Cod de procedură penală, expertul fiind preîntâmpinat de răspundere penală în baza art.312 Cod penal.

Mai mult că, potrivit procesului-verbal de comunicare a raportului de expertiză din 16.12.2014, învinuitul T.Puica, fiind asistat de avocat, a înaintat o cerere prin care a solicitat dispunerea unei expertize în comisie, cerere ce a fost respinsă prin ordonanța procurorului din 30.12.2017, act ce nu a fost contestat în ordinea prevăzută de art.313 Cod de procedură penală.

Lipsit de temeii a considerat instanța de apel și motivul apărării, precum că prima instanță netemeinic a aplicat actul de amnistie, fără acordul expres al inculpatului, deoarece în urma cercetării judecătorești, s-a constatat excluderea incidenței art.390 Cod de procedură penală și, respectiv, întrunirea criteriilor stabilite în actul de amnistie, fapt ce justifică încetarea procesului penal.

De asemenea, instanța de apel a respins și apelul procurorului ce vizează netemeinicia încetării procesului penal fără aplicarea pedepsei penale inculpatului T.Puica, deoarece, la caz, sunt întrunite condițiile de aplicare a prevederilor art.1-3 din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R.Moldova, sub aspectul dat soluția primei instanțe fiind una corectă.

5. Împotriva hotărârii judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul P.Zumbeanu în numele inculpatului care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, indicând că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - probele cercetate nu confirmă cauzarea de către T.Puica lui A.Culicov a subluxației C₁ și C₂, fapt ce s-ar fi soldat cu dereglarea sănătății de lungă durată și drept urmare survenind vătămarea intenționată medie a integrității corporale a sănătății; - atât organul de urmărire penală, cât și instanțele de fond au dat o încadrare juridică greșită faptei savârșite de către T.Puica, or, acțiunile lui nu întrunesc elementele infracțiunii imputate; - instanțele incorect și-au întemeiat soluția privind vinovăția inculpatului pe declarațiile martorului E.Arventiev, pe când ultima ca martor ocular a declarat că în timpul încăierării, care a durat câteva secunde, T.Puica nu i-a aplicat lui A.Culicov careva lovituri, dar din contra, ultimul l-a lovit cu pumnul în față pe inculpat, fapt dovedit prin raportul de constatare medico-legală nr.1219 din 22.04.2014; - instanța de apel nu a verificat, cercetat în ședința de judecată și apreciat probele administrate de prima instanță, care ar fi pertinente, concludente, utile și veridice, care ar fi putut pune la baza vinovăției inculpatului; - declarațiile martorilor, adică a părinților, surorii, prietenilor de familie a părții vătămate sunt diametral opuse cu cele ale martorului ocular, din care motiv urmau a fi apreciate critic, în rest invocând aceleași motive ca și în apel, descrise la pct.3 al prezentei decizii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont și de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, avocatul invocă ca temeii de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau

fapta nu întrunește elementele infracțiunii, ori faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul constată că temeiurile la care se referă autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă că ultima a analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele expuse în apel.

De fapt, din textul recursului se vede că autorul critică aprecierea probelor administrate de ambele instanțe, considerând-o ca necorespunzătoare circumstanțelor de fapt ale cauzei.

Colegiul penal menționează că, potrivit art.101 alin.(2)-(3) Cod de procedură penală, instanța apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă prezentată de părți nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanța de judecată.

În speță, se constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată A.Culicov, martorii L.Culicov, L.Dereveanco, A.Culicov, E.Culicov, E.Arventiev, a cercetat actele cauzei apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului T.Puica în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(2) lit.c¹) Cod penal pe deplin a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele apărării nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Colegiul reține că, instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a dat o apreciere justă declarațiilor părții vătămate A.Culicov, a martorilor L.Culicov, A.Culicov L.Dereveanco, E.Culicov, E.Arventiev, cât și actele cauzei - procesele-verbale de consemnare a plângerii lui L.Culicov din 21.03.2014, a lui T.Puica din 21.03.2014 și a lui L.Culicov din 23.04.2014, prin care s-a solicitat tragerea la răspundere a lui T.Puica, rapoartele de constatare și expertiză medico-legală: nr.1219 din 22.03.2014, nr.1146/D din 29.05.2014 în privința lui T.Puica la care s-a depistat vătămare neînsemnată; nr.798 din 18.04.2014, 1856/DS din 20.11.2014, potrivit cărora la A.Culicov s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală; subluxație C₁, C₂; leziunea aparatului ligamentar C₁, C₂ urmate de sindrom algic, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contodont dur (inclusiv posibil pumnul și/sau picioarele), posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce a condiționat dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie, probe care, analizate în ansamblu, au convins instanța că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui T.Puica, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din hotărârile instanțelor de judecată, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt, și-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente, concludente și utile, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Totodată, Colegiul penal atestă că, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(2) lit.c¹) Cod penal, se exprimă, după cum a menționat și instanța de apel, prin vătămarea intenționată medie a integrității corporale, care a fost urmată de

dereglarea îndelungată a sănătății, iar latura subiectivă - sub formă de intenție directă sau indirectă.

Din analiza cumulară a probelor, s-a constatat că, la 21.03.2014, în incinta instituției de învățământ a avut loc o altercație între A.Culicov și T.Puica, astfel că în acțiunile inculpatului se regăsește pe deplin latura obiectivă și subiectivă a componentei infracțiunii de care a fost recunoscut vinovat, deoarece cert s-a constatat că dânsul intenționat i-a aplicat părții vătămate lovituri, în urma cărora acesta s-a ales cu vătămare corporală medie și, totodată inculpatul admitea în mod conștient consecințele care pot surveni în rezultatul loviturilor aplicate părții vătămate.

Reieșind din circumstanțele constatate de instanțele de fond, Colegiul penal consideră corecte concluziile acestora că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii de vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, acțiuni săvârșite cu bună știință asupra unui minor, care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătății.

Prin urmare, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Referitor la argumentele recurentului privind dezacordul cu hotărârile judecătorești, pe motiv că probele puse la baza hotărârilor de condamnare a inculpatului nu confirmă vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate și urmau a fi considerate nule, deoarece au fost efectuate cu încălcări de procedură penală, iar declarațiile părții vătămate și a martorilor, la care face trimitere instanța, sunt contradictorii și urmau a fi apreciate critic, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, dat fiind că acestea țin de posibilitatea unei reaprecieri a stării de fapt, a circumstanțelor și probelor cauzei, ceea ce nu constituie temei de drept de a interveni în procedura precedentă, deoarece aprecierea probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanțele de fond.

Colegiul penal atestă că, la aprecierea probelor, instanța este independentă, nefiind legată de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare de drept ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare. La caz, se constată că nu există nicio discordanță între cele reținute de instanțele de judecată și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Neîntemeiate sunt afirmațiile părții apărării, precum că instanța nu a cercetat actele cauzei și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, deoarece, potrivit procesului-verbal a ședinței instanței de apel, probele care au fost cercetate și consemnate în procesul-verbal, acesta fiind întocmit în corespundere cu prevederile art.336 Cod de procedură penală, fiind respectate întocmai prevederile art.414 alin.(6), iar instanța, conform art.414 alin.(3), s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate de partea apărării în apel, pe care le-a considerat neîntemeiate (f.d.90-99, v.2). Mai mult, recurentul în recurs nici nu specifică asupra căror anume motive invocate în apel nu s-a pronunțat instanța.

Concomitent, la acest capitol Colegiul reiterează jurisprudența CEDO (cazul Ruiz Torija vs Spania, 09.12.1994), unde Curtea notează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile, în temeiul art.6 § 1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sunt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea,

la care se aplică această obligație de a prezenta motive, poate să varieze în dependență de caracterul deciziei. Motivele deciziei pot fi, de asemenea, deduse din circumstanțele cauzelor. În alt caz (Coroi vs R.Moldova, 15.03.2011), Curtea a specificat că, este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul, că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și ținând cont de natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului, fără o motivare detaliată, constituie o violare a cerințelor art.6 § 1 al Convenției.

Lipsită de temei este și afirmația apărării, precum că incorect instanțele au făcut trimitere la raportul de constatare medico-legală nr.1219 din 22.03.2014, care nu dovedește vinovăția lui T.Puica, deoarece instanțele au reținut raportul dat în confirmarea faptului că între inculpat și partea vătămată a avut loc o altercație, în urma căreia acestuia din urmă i-au fost cauzate vătămări corporale, care, prin rapoartele de expertiză medico-legală efectuate ulterior, au fost apreciate ca medii.

Referitor la argumentele invocate de apărare, precum că concluziile din rapoartele de expertiză sunt bazate pe documente medicale străine cazului și acestea au fost falsificate, întru calificarea gradului leziunilor corporale cauzate lui A.Culicov ca medii, pentru a-i putea incrimina lui T.Puica infracțiunea de care a fost recunoscut vinovat, Colegiul penal menționează că, art.148 alin.(2) Cod de procedură penală prevede expres cazurile când poate fi efectuată o expertiză repetată. În speță se reține că, prin ordonanțele procurorului a fost dispusă numirea expertizei medico-legale în privința lui A.Culicov, fiind întocmit raportul de expertiză medico-legală nr.798/D din 18.04.2014, nr.1146/D din 29.05.2014 și nr.1856/D din 20.11.2014, care i-au fost aduse la cunoștință avocatului și inculpatului, fiindu-le explicate drepturile în conformitate cu prevederile art.151 alin.(5) Cod de procedură penală, adică de a da explicații, de a face obiecții, precum și de a pune expertului întrebări suplimentare, de a efectua expertiza suplimentară ori contraexpertiză. Partea apărării a solicitat dispunerea unei expertize în comisie, formulând în sensul dat o cerere, care prin ordonanța procurorului din 30.12.2014 a fost respinsă, pe motiv că argumentele expuse de apărător nu s-au confirmat, dat fiind că expertizele anterioare au fost efectuate de experți diferiți, concluziile fiind identice, nefiind sesizate careva contradicții. Experților le-au fost puse la dispoziție spre examinare actele solicitate în demers, inclusiv clișeele radiologice a părții vătămate A.Culicov, nefiind necesară efectuarea unei noi radiografii, iar în ce privește fișa medicală a minorului A.Culicov, aceasta conține informații cu caracter personal și nu poate fi eliberată în copii altor participanți, fără acordul acestuia.

Totodată, Colegiul reține că în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță nici inculpatul și nici avocatul acestuia nu au solicitat efectuarea unei expertize medico-legale repetate sau în comisie. Concomitent, instanța nu are temei de a pune la îndoială concluziile expertizelor, prin care s-a constatat că părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale medii, de rând ce expertizele au fost efectuate de specialiști, ce au grade de calificare și posedă cunoștințe în domeniu, fiind totodată preîntâmpinați de răspundere penală în baza art.312 Cod penal.

Astfel, analizând materialele cauzei și decizia atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul F.Zumbreanu în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Zumbreanu Tudor în numele inculpatului Puica Teodor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 mai 2018, în cauza penală în privința lui Puica Teodor, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 noiembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan